

דבר חודש בחודשו

בס"ד

עלון 60 - סיון 2 תשפ"ו
מתורתו של הגאון הגדול רבי יואל שוורץ שליט"א
על פרשת המנורה והקשר שלה לפרשת ויהי בנסוע – ענין החמש והשבע, כ' סיון – מסירות נפש של עם ישראל, סיכום עניני הקורונה וההכנה לאחרית הימים, התפרצות הנגיף בחינוך הממלכתי, העימות עם אירן, המהומות באמריקה

התורה שבע"פ, וגם פירושו למסכת אבות עיקרו להראות מתוך הכתובים את מה שנאמר במסכת אבות, וזה ענין חשוב מאוד שמראה את אמיתות התורה שבעל פה נגד הקראים ושאר הכופרים.

והנה, העדות שהשכינה שורה בישראל הייתה המנורה, בנר המערבי שהיה נותן בו שמן כמידת שאר הנרות והוא היה דולק בנס תמידי. והרי התורה הנצחית שלא נשכחת מישראל היא גם עדות כזו לישראל. וכמו התורה שמחברת את האומה, ככתוב שמתן תורה היה כאשר ישראל התאחדו בהר סיני, ויחן ישראל = כאיש אחד ובלב אחד, והשולחן ערוך שמפיו חיים כל בית ישראל, הוא חובר משני חלקי האומה מהבית יוסף שהוא מבני ספרד, ומהרמ"א שהוא מבני אשכנז, דבר שאין כמותו בספרים אחרים, שבאותה השורה יש דברים משני מחברים. ענין האחדות קיים גם במנורה לדברי רבי עובדיה מספורנו בתחילת פרשת בהעלותך, ששלושת הנרות הימניים מסמלים את לומדי התורה, ושלושת אחרים מסמלים את העוסקים במלאכה המסייעים ללומדים וכולם מאירים לכיוון הקנה האמצעי שמחבר את כולם.

סליחות לכ' סיון - מסירות נפש על קדושת ה'. "כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה"

בכ' סיוון היו נוהגים לומר סליחות שתיקן ה"ט"ז לזכר גזרות ת"ח-ת"ט, (לפי בעל מגלה עמוקות יש רמז למאורעות אלו במגילת אסתר, שלפי המסורת ישנם שתי אותיות גדולות, ח' של המילה "חור" ותי"ב "ותכתוב", וזה מרמז על גזרות ת"ח). ויום כ' בסיוון נקבעו לתענית ואמירת סליחות, משום שבתאריך ההוא שרפו את יהודי קהילת נמירוב בתוך בית הכנסת שבו היו כלואים. לזכר ההרוגים במסעי הצלב על קידוש השם תקנו לומר את תפילת 'אב הרחמים' בכל שבת אחר קריאת התורה. ומכאן גם המנהג של יהודי אשכנז לא לעשות נישואין בימים שאחרי ל"ג בעומר, למרות שכבר פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, ולכן עיקר האבלות עד אותו יום, אבל היות והרבה צרות היו באותם ימים המשיכו באבלות עד ראש חודש סיון, שבחודשי אייר וסיון אירעו עיקר הצרות ההם.

על פי דברי הרש"ר הירש (בספר 'מעגלי שנה') נראה, שהסיבה שהפרעות היו בתקופת ספירת העומר שהם ימי ההכנה למתן תורה, לרמז, כאילו הקב"ה שואל אותנו האם אנו מוכנים למסור את נפשנו למען קדושת שמו. חז"ל גם דרשו את הכתוב (פרשת חוקת יט' יד'): "ואת התורה אדם כי ימות באהל..." – שממית עצמו באהל". אף שכוונת הכתוב ללמד דיני טומאת אוהל המת, אולם הדברים כתובים בסגנון מיוחד בא ללמד גם מסר חינוכי – שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית

פרשת המנורה והקשר שלה לפרשת ויהי בנסוע הארון

הטבת הנרות היתה מחולקת לחמש ולשתיים, (הטבת חמש נרות והטבת שתי נרות שנעשו בשני פעמים) נראה שרמוז כאן ענין חשוב, פרשת ויהי בנסוע הארון, מחלקת את הפרשה ויחד עמה את התורה, וכך התורה היא גם חמשה חומשים, והיא גם שבעה חומשים, כקני המנורה. באותיות הא-ב ישנם שני עניינים מיוחדים; האחד הוא, חמש אותיות כפולות, מנצפ"ך והם לפי פרקי דרבי אליעזר סימני הגאולות, שהאחרונה היא גאולת העתיד = צ'מח צ'מחתי. והשני הוא שבע אותיות שיש עליהן תגין "שעטנז" (שט"ן - ע"ז) ג"ץ (הגץ מסמל את כח אש התורה המגן מהשטן) ועל התגין דרש רבי עקיבא תילי תילין של הלכות והם סימן לתורה שבעל פה. והם גם רמז לשבע התקיעות שיתקע הקב"ה בעת תחיית המתים על ידי אור התורה, שיחיה את מי שזכה לאור תורה. המדרש מבאר שהמנורה היא סמל לאור החכמה ככתוב (משלי ט' א) "זִכְמוֹת בְּנֵתָה בַּיְתָהּ זֹצְבָה עַמּוּדֶיהָ שִׁבְעָה". המנורה שהיא סמל לתורה שבכתב לכן הפסוק (תהלים קלט קל) "פָּתוּזוּ דְבַרְיָךְ יְאִיר בְּיָמֵינוּ פְתִיחִים". נדרש על המנורה, לכן כל ספר מהחומש, מספר המילים שבפסוק הראשון מכל חומש הוא כפי מספר אחד מחלקי המנורה, כמו פרחים, גבעים, וכולי. בספר בני יששכר ביאר שהפסוקים בפרשת ויהי בנסוע הם י"ב כנגד י"ב נשיאי ישמעאל, וז' כנגד מלכי עשו. שכח התורה של ישראל מגן מפני עשו וישמעאל שבימינו הם הנוצרים והמוסלמים. מספר חמש הוא כנגד ה' אצבעות הימין של ימין ה' כביכול, והנה בתורה שבכתב יש לגויים אחיזה מסוימת, וראיה לכך מה שהם תרגמו את התורה ליונית, וסמלי הדבר שהספר הראשון שעלה על מכבש הדפוס היה התנ"ך בלטינית - שפת חכמי הנוצרים, אבל התורה שבעל פה שהנרות מסמלים, היא רק לעם ישראל לכן הספר הראשון שהודפס בלשון הקודש היה פירוש רש"י (ללא חומש!) כך הורגשה מעלת התורה שבעל פה, מה שלא היה מורגש אילו גם התורה היתה נדפסת עמו. הנצי"ב בפירושו בפרשת נשא כתב כי משה כשרצה להתבונן בתורה שבעל פה שקיבל, היה מתבונן במנורה. וכנראה שזו היא כוונת הכתוב (שמואל א' ג' ג-ד): "וַיֵּר אֱלֹהִים טָרָם יִכְבֶּה וְשִׁמוֹאֵל יִשְׁכַּב בְּהִיכַל הַשֵּׁם אֲשֶׁר שָׁם אָרוֹן אֱלֹהִים. וַיִּקְרָא הַשֵּׁם אֶל שִׁמוֹאֵל..." היינו שהנבואה לשמואל, באה לו מכח הארון וגם מכח המנורה. פרשת ויהי בנסוע שיוצרת את חלקות התורה לשבעה חלקים מספר אותיותיה הוא פ"ה, רמז לתורה שבעל פה. מקובלנו שבסוף ימיו של רבינו הגר"א למד את התורה שבכתב והראה כיצד רמוזה בתוכה כל

על עם ישראל: "...אמנם אין לתמוה על מה שאנו מחרפים נפשינו למות על חוקינו כאשר לא יעשו כן כל הגויים, כי גם את דרכי חיינו הקלות בעינינו מאד לא יוכלו יתר העמים לשמור על נקלה, עבודת כפים מאכלים פשוטים המנועות מלכת בדרך היצר ותאות הלב בעניני המאכל והמשתה וגם קיום מועדי המנוחה מבלי לעבוד בהם, הם היוצאים על שדה הקרב ונלחמים באויב פנים אל פנים חסרים אומץ הלב לקבל עליהם תקנות בדבר חיי היום יום, אבל אנו יען הסכמנו להשמע באהבה לדברי התורה בענינים אלו על כן מצאה ידנו להפליא גבורה ולעשות חיל גם על שדה המלחמה..."

ובירושלמי (שביעית) מסופר: פעם היה חייט יהודי שהתפרנס בעבודה אצל גויים, יום אחד חפץ המעביד להעמידו בניסיון, הזמין אותו לאכול עמו, וכשהיהודי סירב לבקשתו, הוא איים עליו שאם ימשיך בסירובו הוא ירצח אותו, היהודי שלא ידע כי רק על ג' עברות חמורות צריך למסור את הנפש, הודיע לו כי הוא מוכן למות ולא לעבור על הצוות! כשהגוי ראה את נכונותו למסור את נפשו על המצוות, הוא שיבח אותו והוסיף; עכשיו אני יודע שאתה יהודי ואילו לא היית מוכן למסור נפש על המצוות הייתי הורג אותך כי אינך נוהג כיהודי! לפני יותר מחמישים שנה ראיתי ספר דמיוני שכתב סופר גוי על ל"ו הצדיקים, ולפי דעתו אלה שמסרו נפשם על קידוש השם הם מל"ו הצדיקים, גם הגוי מבין שיהודי זה מושג של מסירות נפש.

ויש סיפור חסידי ששייך קצת לענינו, והוא: שהבעל שם טוב שאל מהשמים: עם מי יזכה להיות יחד בגן עדן, והודיעו לו שיהיה אדם פלוני, והוא טרח למצוא את אותו אדם כדי ללמוד ממנו מה היא זכותו? וכשהוא מצא אותו, הוא ראה אותו אוכל כל הזמן, ותמה הבעל שם טוב למעשהו ושאל אותו לפרש דבר. והוא סיפר לו: גויים תפסו את אביו וביקשו ממנו להמיר דתו והוא לא הסכים, הלכו ושרפו אותו, אבל אבא היה רזה ונשרף תוך זמן מועט, ולכן אני אוכל כל הזמן כדי להשמין שאם יתפסו אותי גויים וישרפו אותי על קידוש ה' אז תהיה זאת שריפה ניכרת, כך הבין אותו יהודי תמים לחיות כל ימיו במטרה למות על קידוש השם, וזכה להיות כעין מה שאמר רבי עקיבא שבשעה ששרקו את בשרו במסרקות של ברזל, היה מסוגל לקרוא קריאת שמע ואף לענות לשאלת תלמידיו כיצד הוא מסוגל לכך? ואמר להם: כל ימי הייתי מצטער על הכתוב (דברים ו' ה') "...וּבְכָל יְפִשָׁה..." , מתי יבוא פסוק זה לידי ואקיימו.

ומצאנו גם, אדם שלא התכוון למסור נפש, ועם זה זכה למסור את נפשו, כמסופר (מדרש רבה פרשת תולדות) למה יצחק אבינו - שהבין כי מי שבא לפניו לקבל את הברכות הוא יעקב ולא עשו, בכל זאת העניק לו את הברכות, כי ראה ברוח הקודש את מעלתו שאפילו הרחוקים בבניו אם יהיה מי שיעורר אותם לתשובה הם עשויים להגיע למדרגות רוחניות גבוהות מאד. ומספר המדרש על יוסף משיתא, שהגויים חששו להכנס בעצמם אל המקדש ובקשו מיהודי שיכנס תחילה, ואת הדבר הראשון שיוציא יקח לעצמו, ובהתחלה הסכים ונכנס למקדש, וכאשר הוציא את המנורה, אמר לו האויבים, הנח אותה וקח לך דבר אחר

עצמו עליה! ואכן, אברהם אבינו אבי האומה, נבחן בזה שהושלך לכבשן האש בגלל אמונתו בה' ואף שנעשה לו נס וניצל, הוא לא ידע שיקרה לו הנס הזה. הוא גם עמד בניסיון העקדה שהיה משותף לו ולבנו, ששניהם גילו את נכונותם למסור נפש, אברהם - לעקוד את בנו יחידו, ויצחק - להיות קרבן לה'. ולדורות אנו בניו קוראים את פרשת העקדה להיות מוכנים להמשיך בדרך האבות, וקרני אילו של יצחק האחד היה השופר שתקע במעמד הר סיני, והשני הוא יהיה השופר הגדול שיתקע באחרית הימים בזמן המשיח. שבזכות המסירות נפש שגילו בעקדה זכינו לכל הדברים האלה.

כתב הרמב"ן (שמות כ' ו'): "...לאוהבי אלה המוסרים נפשם עליו, הם המודים בשם הנכבד ובאלוהותו לבדו, ויכפרו בכל אלוה נכר, ולא יעבדו אותם עם סכנת נפשם, יקראו אוהביו, כי זו היא האהבה שנתחייבנו בה בנפשותינו, כמו שאומר (דברים ו' ה'): "וְיִאֱהָבֶתְ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֶיהָ בְּכָל לִבָּהּ וּבְכָל נַפְשָׁהּ וּבְכָל מְאֹדָהּ", שתמסור נפשך וחייך שתמסור נפשך וחייך באהבתו שלא תחליפנו באל אחר, ולא תשתף עמו אל אחר, ולכך נאמר באברהם "...יִרְעֵ אֲבֵרָהֶם אֱהָבֵי". שנתן נפשו באור כשדים שלא יעבוד עבודה זרה".

לפני היציאה ממצרים הוצרכו בני ישראל לעשות פעולות של מסירות נפש כדי שתהיה להם הזכות לצאת לחרות ככתוב (יחזקאל ט"ז ו'): "...וְאָמַר כָּהֵן בְּדַמְיָהּ זֵוִי", היינו דם המילה שיש בו סיכון במיוחד למבוגרים שהוא ניתוח לכל דבר ובזמנם לא היו אמצעים סטירליים כמו בימינו. ודם הפסח, שעל כך כבר אמר משה לפרעה (שמות ח' כב'): "...הֲיֵן נִבְּזוּ אֶת תּוֹעֵבֹת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקָלְנִי?! ומסתבר, שזו כוונת רבי משה חריף - מובא בט"ז (או"ח סי' ת"ל): למה לדורות קבעו את השבת שלפני הפסח כיום לזכר הנס של לקיחת השה ולא את תאריך הלקיחה שהיה ב' ניסן ואפילו אם הוא בחול?. וביאר; כי באותו תאריך היה נס גדול אחר והוא בקיעת הירדן, ושלא יהיו סבורים ששבת הגדול נקבע על נס עלייתם מהירדן, ולכן נקבעה השבת שיום עלייתם מהירדן לא היה בשבת. הסבר זה לכאורה תמוה, הרי בכל פעם שחייבים להודות לה' על הטובה שגמל לא מצמצמים את ההודיה רק על החסד הזה, אלא חייבים להרחיב את ההודאה, וכמו בברכת המזון שעם החובה להודות על האכילה, מודים גם על חסדים נוספים, ואם כן מה בכך שנקבעת ההודאה על כמה ניסים? אלא, נראה שכוונתו, שהענין בזכירת לקיחת השה נועדה ללמד את חובת מסירות הנפש, ואילו היה נזכר התאריך לבדו היה מקום לחשוש שעיקר הלימוד מזה יהיה רק ענין ההודיה, ולא המסירות נפש.

גם לנס חנוכה זכינו בזכות מסירות הנפש של האומה, כמו שמסופר בתז"ל ובמדרשי חנוכה, יוסף בן מתתיהו הביא שמלבד הניסים שזכינו להם מכח המסירות נפש, גם בדרך הטבע אירע שהגויים ראו כמה שהיהודים מוכנים למסור את הנפש והניחו להם. עד כמה מושרש ענין מסירות הנפש בעם ישראל על המצוות, אפשר להתרשם מכך שהדבר שימש הסבר ליוסף בן מתתיהו לבאר למה החיילים היהודים היו לוחמים עזים, כמו שצינו הרומאים שלא נתקלו באויב הלוחם בעזות כזו כמו היהודים, וכך כתב בספרו נגד אפיון היווני שקטרג

הקב"ה מצפה מאיתנו ורומז לנו, עלינו מוטל שלא להתעלם מהרמזים שניתנו לנו משמים. המגפה שהתפשטה מסין ועברה כמעט לכל העולם, העמידה את האנושות מול מציאות של עצירת השגרה, כמו; נסיעות מארץ לארץ שפסקו למשך זמן לא קצר, בתי הבידור ותרבות הפנאי נסגרו, המסחר הרגיל שבת, ורק דברים חיוניים היו פתוחים, אפילו בתי הכנסת נסגרו, והתפילה היתה בבתיים, או במניין דרך מרפסות ובשטחים פתוחים. הלימודים במוסדות הקבועים, התבטלו למשך זמן ממושך ובחלק מהזמן היו לימודים מקוונים, והייתה זו קריאה אלוקית לאנושות: עמדו וחיטבו מה תפקיד האדם בעולם.

היה זה דבר שהזכיר את המעמד ההיסטורי הגדול ביותר שאירע בעולם - מעמד הר סיני; שברגע שנאמרו הדברות בהר סיני, העולם כולו רעם, ורעדו כולם כי חששו ממבול חדש. ולעומת זו, גם הייתה דממה של הבריאה; שור לא געה, ציפור לא צייצה, אפילו המלאכים דממו. כדי שהעולם יקבל את התורה. אף שלמעשה קיבלו אותה רק ישראל, אבל לא רק לעצמם קבלו, אלא בשביל כל העולם הם קיבלו אותה, אלא שהוטל על ישראל יותר חיובים בתור כהני העולם והם תרי"ג המצוות, ושאר העולם שבע מצוות בני נח שהם מצוות הכוללות את יסודות האנושות של תפקיד אדם בעולם.

אחר המאורע הגדול של מתן תורה יהיה המאורע השני, גילוי כבוד ה' בעולם דרך הופעת המשיח, סמל לדבר: האיל שנשחט בהר המוריה במקום יצחק, מהקרן השמאלית נעשה השופר שתקע במעמד הר סיני, ומהקרן הימנית יהיה השופר הגדול שיתקע באחרית הימים, להביא את האנושות לשלמותה, על ידי המשיח שיחיה מזרע דוד ויהיה מלכם של עם ישראל ויורה את

הדרך לאנושות כולה, כמבואר (ישעיה ב, ב-ד) **וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים יָכוֹן יְהוָה הַר בֵּית הַשֵּׁם בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשָּׂא מִגְּבֻעוֹת, וְנִהְרָוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ: לָכוּ וְנִעְלֶה אֵל הַר הַשֵּׁם אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְיִרְאוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכְּדָה בְּאַרְזוֹתָיו, כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְדִבֶּר הַשֵּׁם מִיְרוּשָׁלַם. וְיִשְׁפֹּט בֵּין הַגּוֹיִם וְהִכְיִין לְעַמִּים**

רַבִּים וְכַתְּתוּ זִזְרֵבוֹתֵם לְאֵתִים וְזִזְיִתוֹתֵיהֶם לְמִזְבְּרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי זֹרֵב וְלֹא יִלְבְּדוּ עוֹד מִלְחָמוֹהָ," ככתוב (צפניה ג, ט): **"כִּי אִזְ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שֹׁפְהַ בְּרוּרָה לְקָרָא כָלֶם בְּשֵׁם."**

(שיבת עם ישראל לארצו היא אחד המאורעות הגדולים המכינים את הרקע לבוא המשיח, שתי מלחמות העולם היו - לפי רבינו הח"ח - שני שלבים במלחמת גוג ומגוג שנועדו להכין את הקרקע למשיח, המלחמה הראשונה הביאה את הצהרת בלפור ואת המנדט ליהודים להקים מדינה, שנעשה בסאן רמו (סאן רמו עם הכולל בגימטריא של המילה **משיח**, וכבר אמר רבינו האור שמח: שבעקבות הצהרה זו התבטלו שלוש השבועות שמנעו את יציאת ישראל מהגלות לארץ). ומלחמת העולם השנייה הביאה את הכרת האו"ם בזכות היהודים להקים שלטון יהודי עצמאי בארץ. על הישוב היהודי המתחדש עברו כמה מלחמות

כי אין דרכו של הדיוט להשתמש בדבר מפואר כמותו, וכאשר הוא ראה שהאויב מבין יותר ממנו בכבוד המקדש, הוא סירב חזר ולהיכנס למקדש, ואמר: **"ד' ל' שהכעסתי את בוראי פעם אחת"**, וסירב לפיתויים שהציעו לו ולאיומים, ואז התעללו בו באכזריות שאין כמותה, הכניסו אותו לתוך מבנה שבו חותכים קורות והחלו לחתוך אותו והוא צווח לא מכאב ולא מפחד המוות אלא מצער על מעשהו הרע, ואמר: **אוי ל' שהכעסתי את בוראי.**

לכאורה היה הבדל בין אלו שחיו בארץ לבין אלו שנשארו בבבל, וזאת אנו לומדים מדברי הרמב"ן שהביא את דברי רבי נתן (מכילתא יתרו סוף פרשה ו'): **"לאוהבי ולשומרי מצוותי - אלו שיושבים בארץ ישראל ונותנים נפשם על המצוות. מה לך יוצא ליהרג על שמלתי את בני, מה לך יוצא להשרף על שקראתי בתורה. מה לך יוצא להצלב על שאכלתי מצה בפסח. מה לך ללקות באפרגול (שוט) על שנטלתי את הלולב. ואומר: אשר הוכתי בית מאהבי, המכות האלה גרמו לי לאהוב לאבי שבשמים"**. לעומת זאת, במדרש שיר השירים יש דעה, שישראל בבבל לא עמדו בניסיון רק חנניה מישאל ועזריה מסרו נפשם לא לעבוד לצלם שהעמיד נבוכדנצר. לכן מרדכי רצה למסור נפשו שלא להשתחות להמן שעשה עצמו אליל, כדי שיהרוג אותו על קידוש השם, ובכך יתקן את מה שלא עשו היהודים והשתחוו לצלם מפחד הכבשן שלתוכו הושלכו המסרבים להשתחוות. במצדה הרגו הנצורים את עצמם כי חשבו שזה קידוש השם לא להיכנע לרומי! וכיוון שחשבו שעשו את זה למען שמו ישנה שמועה בשם האריז"ל ששכרם גדול, (אף שיתכן ולא כן דעת הפוסקים) גם בגזרות שמד שהיו במשך הדורות, שחטו היהודים איש את רעהו לבל יכריחו אותם להמיר דתם, וגם אז היה מי שסבר שכך צריך לנהוג.

יהודי ספרד שחלקם הגדול היו מיהודי בבל שהגיעו לספרד דרך צפון אפריקה, חלקם לא עמד להם כוחם לצאת לגלות מארצם כיוון שסכנות רבות עמדו בפני המגורשים, ולא הורגלו כמו בני גלות רומי שאלו בני ארץ ישראל שהורגלו למסור נפשם בארץ כאמור בשם רבי נתן. לכן הם המירו את דתם למראית עין והיו צריכים לאחר מכן לעמוד בעינוי האינקוויזיציה. ומקובלים סברו שאלה שהיו אנוסים בספרד חזרו בגלגול למות בשואה.

מקובל בשם הרמב"ם (למרות שלא נמצא כתוב) שכל יהודי שנהרג כי הוא יהודי גם הוא נחשב כמקדש ה'. בגמרא סנהדרין על הפסוק (תהלים עט ב) **"נִתְּנוּ אֶת גְּבֻלַת עֲבָדֶיךָ מֵאֶכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם בְּיַד זֹסִידֶיךָ לְזוּיָתוֹ אֲרִיץ"**, שבחיייהם לא היו צדיקים כל כך, כיוון שנעשה בהם הדין הם כצדיקים. כל שכן כשהיו נלחמים לטובת עם ישראל כמו הרוגי לוד, כך סבר מו"ר הגר"ח שמואלביץ' זצ"ל, ובשם הגרש"ז אויערבך התפרסם שבית קברות לחיילים יהודים, הוא מקום קדוש ואפשר להתפלל שם כמו אצל קברי צדיקים, וכמו הרוגי לוד שאין אדם יכול לעמוד במחיצתם בגן עדן, וכן מבואר בספר פלא יועץ שמי שנהרג כדי להציל יהודים הוא זוכה בעולם הבא יותר מצדיקים.

הכנות לקראת אחרית הימים – סיכום מעניינים שנאמרו בענין מגפת הקורונה

העימותים עם אירן

בזמן התאריך שבו פרצה מלחמת ששת הימים כ"ו אייר, שהוא גם תאריך הכניעה של גרמניה הנאצית במלחמת העולם, שהייתה חלק ממלחמת גוג ומגוג וכנזכר למעלה ומלחמת ששת הימים היתה כעין המשך לה. כך השנה ביום זה היו חלופי מהלומות מילוליים בין ישראל ואירן. הדבר אירע אחר שישאל תקפה במתקפת סייבר את הנמל החשוב לאירן והשביתה אותו, כתגובה על התקפת סייבר אירנית על מתקני מים בארץ. נשיא אירן חמינאי המבוטא בפרסית המנ-אי = היינו מהמון, וכמו המון שהיה בפרס, שרצה להשמיד ולהרוג ולאבד חלילה. גם הוא הבטיח להשמיד את ישראל, וכבר ביום שלמחרת היו אקרים פרו אירנים שהזיקו להם. וחז"ל לימדו: "אם ראית מלכויות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח". וכמו שאמרו (מגילה י"ח) שמלחמות הן אתחלתא דגאולה. במיוחד אחרי שנאמר במדרש שבחורבן ביתר גדע קרן ישראל ולא יחזור קרן ישראל (היינו, ניצחון במלחמה על אויב) רק בימות המשיח.

ומובא (ילקוט שמעוני ישעיה ס"ו) על מה שיעשו פרס (=אירן) בעולם לפני ביאת המשיח שיעשו מלחמות, והעולם יפחדו מהם וגם היהודים, אבל אין לפחד מהם, כי הכל למעננו כי הגיעה שעת הגאולה.

המהומות באמריקה בגלל הריגת הכושי על ידי שוטר לבן

המהומות מצטרפות למסר של מגפת הקורונה שפגעה קשות ביהודי הגולה לעומת המכה הקלה היחסית בתושבי הארץ גם בנו של הרב אלישיב עשה גורל הגר"א לפשר המגפה ויצא הפסוק "...עָלוּ וְרָשׁוּ אֶת הָאָרֶץ...". כך שנאת השחורים לעשירים שיהודים רבים זכו להימנות ביניהם מוסיף התראה ליהודי הגולה להזכיר שמקומם בארץ ולא בחו"ל.

**המכון להסרת מכשול איסור תולעים לזיכוי הרבים!
ניתן להזמין הרצאות מהרב שליט"א בעניין תולעים
ודרכי הטיפול בהם 054-841-6169**

***

לעילוי נשמת מִישָׁה בן תַּמָּרָה ויצחק ת.נ.צ.ב.ה.

***

תרומות והקדשות: 058-325-8278, 052-718-9446

***

ספרי רבנו על המדף: 1. רבי ישראל משקלוב – ממייסדי הישוב בארץ, 2. ציון בית חיינו – ארץ חמדה, 3. ציון בית חיינו – ענייני מקדש. להשיג את הספרים בחנות "יש כיוסי" [סריגת שוורץ], מלכי ישראל 1, ירושלים טל' 02-5383955

***

הודעה חשובה לבעלי פלאפון מפוקח: ניתן להתקשר למערכת בדוא"ל או בפלאפון ולקבל העלוניים לפלאפון.

***

להערות והארות, ולקבלת העלון במייל ולתגובות: אש"ל – איגוד שומעי לקחו של רבינו:

eeguds@gmail.com

שבהם היו ניסים גדולים להצלת הישוב היהודי, וזה היה נחוץ בשביל שהעולם יכירו בכוחו של עם ישראל שהיה מבוזה מאוד והיה נחשב כצאן מובל לטבח. וזה ככתוב (דברים לג כט) **אֶשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עַם נוֹשֵׁעַ בַּהֲשִׁים מִיָּן עֲרַף וְאֶשֶׁר זָרַב גְּאוֹתֶיךָ וַיְכַוְּשׁוּ אֲנִיָּיִךְ לָךְ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵינוּ תִּדְרָךְ.** ובשם רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל אומרים שביאר את הפסוק כך, **אשריך ישראל שאתם נושעים בה' ואם כן למה צריכים הם חרב להילחם? – גאוותך – להתגאות בו, כדי שיכבדו אותנו, כמו שהיה אחר הניצחון המופלא ברוב ניסים במלחמת ששת הימים. ועל ידי זה יעריכו את עם ישראל ויושפעו ממנו.**

המגפה הקשה שכונתה קורונה (בעברית כתרועטרה), כפי שאומרים זה אירע בגלל אכילת עטלפים חיים בסין, המילה 'סין' היא בגימ' 120 השווה לגימ' של המילים 'בני נח', האסורים באכילת אבר מן החי. והגימ' של המילים 'אכל אבר מן החי' היא 367 כמניין הגימ' של המילה 'קורונה' - 367. והמילים 'בוא המשיח' הן בגימ' 372 השווה לגימ' של המילה 'קורונה'. דבר המעורר אותנו על הצורך של ביאת המשיח ללמד את מצוות האמונה בבורא ובמצותיו, שאיסור אכילת אבר מן החי מורה באופן מיוחד על שפלות העושה כך, וכסופר על הקפדתו של נבוכדנצר על צדקיהו שלא התאפק מלספר שראה את נבוכדנצר אוכל ארנבת חיה.

בגלל המגפה אנשים חייבים לחבוש כיסוי על הפה בצאתם לרחוב, ללמד על חובת שמירת הפה מדיבור האסור, ומרן החפץ חיים חיבר את ספריו על שמירת הלשון בתקופתנו לקרב את הגאולה כשיתקנו את החטאים האלה, והמילים של השנה תשפ הם אותיות שפתי רמז לזה, לשמור את הפה.

בעת החזרה לשגרה היו הרבה ימי חוס בלתי רגילים בצורה קיצונית שלא ידוע כמותה, הן בגובה הטמפרטורות והן באורך הזמן, מה שמזכיר את דברי הגמרא שלעתיד לבוא הקב"ה יוציא חמה מנרתיקה רשעים נידונים בה וצדיקים מתענגים בה.

התפרצות הנגיף בחינוך הממלכתי

קשה שלא לחשוב שמא יש כאן מידה כנגד מידה, אחר שבתחילה היתה התפרצות בריכוזים חרדים שלא הפנימו את העניין מחוסר ידע וחשיפה לתקשורת הכללית, עתה כאשר היה נדמה כי אנו בס"ד קרבים לסוף המגפה, התפרצה תחלואה בעיקר בציבור הכללי האמור להיות מודע יותר בהיותו חשוף לתקשורת, ובכל זאת זלזלו בהנחיות משרד הבריאות עד כדי שח"ו קיים סיכון לחזרה לשגרה בבתי הספר הממלכתיים, עד כמה חדרה ההסתה תוכיח עובדה זו, אחד מהנדבקים בגימנסיה שנשאל היכן הוא נדבק? הוא ענה: איני יודע, לא הייתי במגע עם חרדי. אכן היו אנשי תקשורת שהודו על האמת, והעלו על נס את האשמות נגד החרדים לעמת התנהגות פרועה של חילונים המבלים שזלזלו בצורה מחפירה בכללי הבריאות, בחיפושם אחר בילויים לא ראויים.